

ՅԵՂԻՆ ՅՈՒՌՈՒԹՔԸ

Քընարս գինին մէջը թաթխեցի,
Եւ երբ ըսկըսայ նըւագեղ ես զայն,
Այգիէն խումբ խումբ այրիններ անցան:

Քընարս աղբիւրին մէջը թաթխեցի,
Եւ երբ թըրջըւած նըւագեցի զայն,
Սափորով արցունք առնելու եկան:

Քընարս արեւին մէջը թաթխեցի,
Երբ զո՛հի ձայնով նըւագեցի զայն,
Բանուկներ եկան սուրբբու նըման:

Քընարս՝ գայլէն աղիք մը տըւի,
Եւ երբ ըսկըսայ նըւագեղ ես զայն,
Եօթ լեռնէն անդին ոչխարնե՛ր փախան:

Քընարս մոխրին մէջը թաթխեցի,
Երբ ճարձատման պէս նըւագեցի զայն,
Այդ օր գիւղիս մէջ Տըղեհներ ինկան:

Քընարս բոցերուն մէջը վառեցի,
Հոգիիս խորը Տըթիւռներ ինկան,
Որոնցմով կ'ուզեմ այրե՛լ ամէն բան:

ԵՂԵՐԱՄԱՅԻՐԵՐՈՒ ԳՈՎՔԸ

Երեք եղբայր ունէինք
Խորհուրդի պէս կարեցին,

Երեք քոյրեր ունէինք
Սիւնի մը պէս վառեցին:

Երեք գաւա՛հ ունէինք
Հանձարի պէս խղճեցին,
Երեք ոչխա՛ր ունէինք
Իրենցնուն պէս մորթեցին:

Երեք տուններ ունէինք
Բոյնի մը պէս քանդեցին,
Երեք ծըխա՛ն ունէինք
Յոյսի՛ մը պէս մարեցին:

Երեք տաւարե՛կ ունէինք
Բաղդի մը պէս թուցոցին,
Երեք վանդա՛հ ունէինք
Կուրծքի մը պէս կուտրեցին:

Երեք յոյսե՛ր ունէինք
Թարմ ծառին պէս կարեցին,
Երեք ծամա՛յ ունէինք
Երկնքի պէս ծածկեցին:

Այս ամենուն դէմ, ափսո՛ս,
Բողբեցու համար ստեղ,
Երեք Աստուած չունէինք...

ԼԵՒՈՆ ԵՄԱՆՈՒԼԵԱՆ

ՎԵՐՋԻՆ ԺՊԻՏԸ

Դ...ի յիշատակից

Անդրդի ճեմակ գազար անդոր
Դեռ նոր կ'ողջունէ այրուն պայծառ եղ.
Չտակին մէջեղ, լըռիկ, մեմաւոր,
Հանգրայս կը փայլի ստորանմ վառ ցօղ:

Թընչնիկը կ'երգէ այրը հոն զրարք.
Գեթ կը հոսի ձորէն ջրառն,
Սրգաւոր կընօջ փայլերով ճանգարս.
Դառն ու մութ անառ կը քօթուեն խոր բուն:

Թաւուսին խոր ինկած մեմաւոր
Երկինք սեւեռած մեղուակըն պառնի,
Վիթաւոր փայ մը պառկած է անձայն,
Կարծես ճեմանմով կը սպասէ մէկին:

Լըռած է փողը ձորէն առաւոր,
Ջրաւարս այլեւս զրնգակն հրաւեղ,
Ու ամբիսային գոռումն ու ծիլոր
Չեն արձագանգիր լեռներն անպայման:

Կը փչէ հովը ձայնով լալագին,
Ու թուր բացած արծիւի հանգրոյն՝
Մեղմիկ կը հրպի փայլի լայն վերքին,
Ու վրձանագազ կը փայլի հեռուն:

Կռուցայ գազարն իրան ամայի.
Ստաւափն ու անի կ'իջեմն սկաբան.
Ուրտն ու ագուս կը լինելով վայրի,
Կը օտնէ մանուան օտն յարթական:

Ու ամայութեան գիրք մեմաւոր,
Հըսկայ ու անուս լեռներու կողմին,
Կը ճնջէ կրթինն անձայն ու անդոր,
Կը ճնջէ միեակ՝ ծրպիթ շուրթին:

Քամին ռոյնաձայն կը դադրի յանկարծ,
Ուրտը մէկէն կը կենայ անհարձ՝
Դիտելով կին մը մագեմն արծրկած
Ու կողպայ կըսած լեռ, ձոր, ապառած:

Թախիծը իճն է կարծես՝ կը փութայ.
Ահա էն կեցաւ կրթինի կողմին.
Կուրծք վիթեմու ալիքներ կուտայ.
Սիրուն այմեր յառած է վերքին:

Ու ցափ թափէն կողպւում շուրթէն
Կը ճնջէ էնոր ձայնը ինչպէս լար.
Ու կ'երգէ Բաջին երգը զրաւորէն՝
Ծրպիթն ու լացը խառնելով իրար:

Եւ ա՛յս հրաքարը երգի ճնջումէն
Ձեղային բացաւ այմեր կամաց,
Բայց վառ գործի ծրպիթը կրկին
Դալկացած դէմին թառեցաւ սառած:

ՄԱՆՈՒԼԵ ԿՐԻՍՏԵԱՆ